

Forfatter: Michaëlis, Karin

Titel: BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-21)

Citation: Michaëlis, Karin: "BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-21)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 131. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000015.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Michaëlis, Karin, *Kvindehæjter*,

21. Juli.

Han kommer . . .

Han kommer . . .

Jeg kunde skrive Ordene under hinanden i det uendelige . . . Det vilde ligne et langt Digt. Men det er ogsaa et Digt. For han kommer jo, Maizia, han kommer tilbage, og bliver, altid . . . altid.

Hele Tiden har han vidst det . . .

Han skriver, at jeg røbede ham Sammenhængen allerede paa vor officielle Bryllupsaften, og det blev ham en Opgave at gemme sin Viden, saa den aldrig kom til at saare mig. Han skriver, at det har pint ham, for alle Mænd har det samme Renhedsideal, selvom de i Ungkarleaarene forfægter alt andet, men han indsaa, det vilde være lavt, om han ikke nedkæmpede den Følelse.

Saalidt som han har spurgt eller vil spørge, vil s. 132 jeg nu spørge ham. Det Aar, der ligger imellem os, skydes simpelthen ud. Vi har været gift et Aar mindre. Vi fejrer vort Sølvbryllup et Aar senere.

Det er saa morsomt, at Grüner foreslog den nye Opbindingsmaskine, jeg er vis paa, Niels vil ud med store Støvler fra den første Morgen.

Hvis jeg kunde stryge det Aar helt ud, jeg mener, hvis jeg var Herre over at kunne glemme, nej, mere end det — hvis jeg kunde gøre det skete usket, jeg vilde dog ikke undvære det Aar i al sin Pine, al sin ensomme Liden. Det har lært mig at søge indefter, at prøve at forstaa, at bære over.

Det er to nye Mennesker, der nu mødes, i fuld Tillid. Jeg betragter ikke mere Niels' Adfærd som Svig. For, som gamle Gruner siger (han er mig næsten som en Fader i denne Tid): — Man kan ikke forlange, at et Menneske, der har fyrretyve Graders Feber i Blodet, skal være saa ansvarlig for sin Mund og sin Færd som den, der har de reglementerede syvogtrediv.

Det med Niels var et Feberattaque, andet ikke, og det var kun sørgelig dumt, at vi begge tog det saa alvorligt.

s. 133 Nu er det, Maizia, skal vi rejse eller blive? Skal vi gøre den Niltur, vi aldrig fik Tid til — Visse Vasse, Niltur i August. Nej men til Nordkap, med en af de Baade, der gaar ind og ud i alle Fjorde. Eller blive her . . . Jo, vi maa vist blive her, for Høstens Skyld — og for vor egen. Her hører vi til.

Niels kommer paa Fredag. — Jeg er utaalmodig, jeg ser paa Uret og kan ikke faa Tiden rask nok fra Haanden. Dog ønsker jeg saa smaat, jeg havde seks Maaneder, ikke seks Dage, at glæde mig i.

Jeg faar travlt, Maizia, her maa jo være rent til paa Fredag, og jeg har en Fornemmelse af, at Sophienborg er et eneste Spindelvæv.

En Ting bryder jeg min Hjærne med. Vil det ikke blive svært for ham at komme tilbage overfor det, man med et stort Ord kalder »Verden«? Vil det ikke for Niels faa et Skær af at være taget til Naade igen? Han er sky, og han maa ikke saares.

Følger jeg min Lyst, da lader jeg alle Drivhuse s. 134 plyndre. Jeg kunde, var det ikke for Latterlighedens Skyld, lade Træerne i Haven hænge fuld af røde og blaa Lysballon'er.

Men jeg maa jo tænke paa Niels. Og jeg véd end ikke, om jeg tør hente ham eller jeg skal lade ham komme alene og kun staa paa Broen og tage imod.

Og saa er der det, vi maa jo se Mennesker. Det kan ikke ske for snart. Men der kan saa let falde et Ord, Folk er jo tankeløse, og Niels skal have det godt.

Man bliver Egoist af Sorg, og man bliver det af Glæde — for man er det altid, man er kun det.

Kunde jeg raade Dem, og vilde De lyde mit Raad . . . Ja, jeg vilde helst have en Snor om Armen paa Dem og en om Armen paa Erik Alfeldt, og saa vilde jeg trække i Snorene, til De begge stod her paa Sophienborg. Saa vilde jeg hurtigst have Dem skilt fra Wladimir og her i Kirken have Dem lovformelig viet til Erik — jeg skulde klæde alle Godsets Smaabørn i hvidt, saa s. 135 De fik et Slæb af Brudepiger herfra og ned til Stationen.

Maizia, hvorledes skal jeg faa Bugt med de Dage? . . .

Betzy.

Vent ikke Brev foreløbig. Naar Niels kommer, kan jeg kun ham.